

et klart fremtrædende System for Ordningen af de enkelte Bestemmelser ikke findes, og de fleste fremmede Lovgivninger, der sondre efter rent andre Kendemærker — Skrifter, Tegninger, Musikværker, Opførelse af dramatiske Værker o. s. v. — er det her søgt at ordne de enkelte Bestemmelser efter det System, der naturlig frembyder sig ved en videnskabelig Behandling af Genmet. Herefter samles i Kapitel I alle Regler vedrørende Forfatterrettens Stiftelse, Indhold og Genstand, i Kapitel II Reglerne om Rettens Oversførelse til andre (Overdragelse, Arv, Retsfølging), i Kapitel III Reglerne om Krænkelse af Forfatterretten og om Ansvarer herfor, og i Kapitel IV Reglerne om Rettens Ophør. Om enkelte Bestemmelseres rette Blads kan der naturligvis ogsaa efter dette System være Tvivl. At Reglerne i § 8 findes i Kapitel I, medens § 14 findes i Kapitel III, har sin Grund i, at § 8 nævner visse Værker, som ikke ere Genstand for Forfatterret, hvorimod § 14 blot med Hensyn til Værker, der i og for sig ere Genstand for Forfatterret, udtaler, at disses Benyttelse paa visse Maader ikke er en Krænkelse af denne Ret.

Kapitel I.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der kan være Genstand for Forfatterretten, afviger Lovforslaget ikke væsentlig fra den gældende Ret og fremmede Love. I den portugisiske Civilkodeks af 1. Juli 1887 Art. 575 og det russiske Censurreglement af 1886, hvilke ogsaa indeholde Regler om Forfatterretten, findes særlige Forskrifter om private Breve. Det er imidlertid fundet rigtig i Overensstemmelse med alle nyere egentlige Forfatterretslove ikke i Lovforslaget at optage særlige Regler. Brevskriveren vil herefter dels i Henhold til den almindelige Regel i § 1 være beskyttet mod Offentliggørelse, naar Brevet efter sit Indhold er at anse som et selvstændigt Aandsværk, dels i Henhold til Straffelovens § 220, for saa vidt Offentliggørelsen vilde være en Krænkelse af Privatlivets Fred. For saa vidt videre gaaende Regler maatte anses ønskelige, have de i alt Fald intet at skaffe med en Lov om Forfatterretten. Særlig vilde Optagelsen af et almindeligt Forbud mod Offentliggørelse af private Breve haade i sig selv være uheldig, idet dette vilde føre for vidt, og det vilde navnlig ogsaa friste til urigtige Fortolkninger af Lovens Bestemmelser om, hvad der i det hele er Genstand for Forfatterret.

Derimod gaar Lovforslaget betydelig videre end den gældende Ret med Hensyn

til Spørgsmaalet om Forfatterrettens Indhold. Dels hjemler det en videre gaaende Eneret til Mangfoldiggørelse (Afskrivning), dels gives der Forfatteren en begrænset Eneret til at lade sit Værk oplæse og komponisten Eneret til offentlig Udførelse — ikke blot ved dramatisk-musikalske Værker. Endelig gives en videre gaaende Beskyttelse mod Oversættelser.

Det er Lovens Princip, at enhver Form af Offentliggørelse inden for en vis Tidsgrense er Forfatteren forbeholdt; dette er ogsaa de fleste nyere Loves Standpunkt, medens den gældende Ret kun hjemler Eneret til visse Arter af Offentliggørelse.

Forfatterens Eneret til Oplæsning hører til de Retfærdighedskrav, som den nyere Retsvidenskab med Enstemmighed har opstillet. At Retten kun foreslaas indrømmet i 3 Aar, jfr. § 24, er begrundet i, at der savnes tilstrækkelig Erfaring for, om Indrømmelse af en videre gaaende Ret ikke vilde kunne blive til Stæde for den almene Oplysning, medens den økonomiske Interesse for Forfatteren vistnok væsentlig knytter sig til den første Tid efter Værkets Offentliggørelse og derfor maa anses fyldestgjort ved Reglen i § 24.

Det er allerede ovenfor bemærket, at Indrømmelse af en almindelig Beskyttelse mod Oversættelser i mindst 10 Aar er en Betingelse for Tiltrædelsen til Berner-Konventionen af 1886. En hertil sigtende Regel er derfor optagen i Lovforslagets § 4. Her er endvidere foruden en Bestemmelse svarende til Lov af 24. Maj 1879 § 1, der selvfølgelig maa bibeholdes¹⁾, optaget en Regel, hvorefter Forfatteren, naar et Værk samtidig eller dog i Løbet af et Aar er udkommet paa flere Sprog, har Eneret til Oversættelse i disse Sprog. Ved denne Bestemmelse gøres en praktisk set ikke uvæsentlig Indrømmelse til den Tanke, at Oversættelsesretten er en naturlig Bestanddel af Forfatterretten²⁾ og derfor begrebsmæssig burde nyde samme Beskyttelse som andre Sider af denne, en Fordring, som den nyere Retsvidenskab med Bestemthed hævder. En tilsvarende Regel findes, men kun hvor Værket samtidig er udkommet i flere Sprog, i norsk Lov af 8de Juni 1876 § 15 c., svensk Lov af 10de August 1877 § 3, jfr. Lov af 10de Januar 1883 § 3, 1ste Stykke, samt finsk Lov af 15de Marts

¹⁾ Da Afsættelsen af Lov af 24de Maj 1879 § 1 herken er nøjagtig eller tydelig, er Bestemmelsen her omredigeret.

²⁾ Dette er den franske Rets Regel, jfr. Pouillet: *Traité théorique et pratique de la propriété littéraire et artistique* Nr. 533—34.